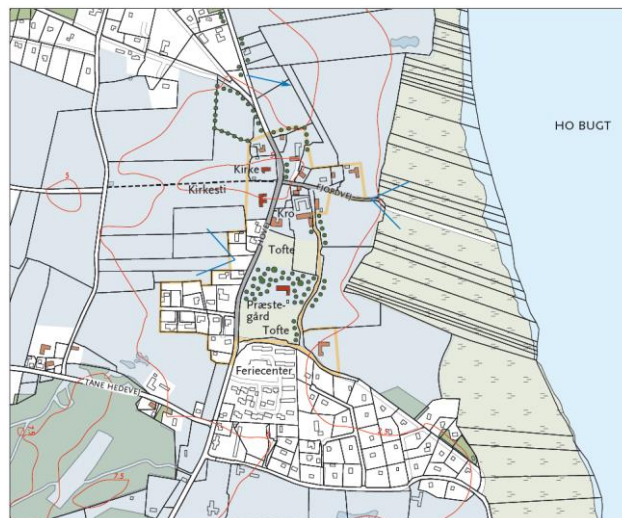

5.1 Ho landsby

Afgrænsning

Ho landsby på overgangen mellem klit- og marsklandskabet.

Bevaringsværdier

Ho, der ligger på vestsiden af Ho Bugt, er et eksempel på en landsby, hvor landbrug blev kombineret med fiskeri, søfart og handel.

Det er bebyggelsens karakteristiske placering på overgangen mellem klit, ager og marsk samt det vidtstrakte, marsklandskab, der er kulturmiljøets bærende bevaringsværdier.

Ho er en vejklungeby med tre delvist adskilte bebyggelser og en del gårde spredt ud over bymarken. Landsbyen rummer kirke (opført omkring 1450), præstegård og -have samt markedsplads (Ho Fåremarked). De fleste gårde er to- eller trelængede, og en del har stadig deres stråtag. Mange fremtræder i dag som pudsede, men bl.a. præstegårdens stuehus står stadig i egnens karakteristiske røde sten. Der er stadig en del fastboende i Ho, men mange af gårdene anvendes i dag som sommerhuse, ligesom deres jord er udstykket til sommerhusgrunde.

Marskarealerne mod øst mellem landsbyen og Ho Bugt anvendtes primært til græsning af kreaturer, mens sandsletten vest for Ho også bruges til landbrug.

Mål/Sårbarhed

Området er meget sårbart over for ny bebyggelse, anlæg, tilplantning mv., der kan sløre den klare grænse mellem engene og bebyggelsen på de højereliggende strøg. Man bør specielt undgå bebyggelse og beplantning, der kan hindre de åbne kig mellem bebyggelsesklyngerne ud over marsklandskabet og Ho Bugt. Desuden er det vigtigt at opretholde åbenheden vest for kirken.

Derudover kan landsbyen været truet af yderligere nedlæggelse af landbrugsbedrifter, ændrede driftsformer i marsken og afvanding, der kan sløre inddelingen og dermed tidligere tiders udviklede ejendomsforhold. Der er udarbejdet en bevarende lokalplan for Ho landsby.

Hos beliggenhed tæt ved engene og marsken opleves som attraktivt, idet der flere steder er mulighed for at opleve den smukke udsigt ud over Ho Bugt og Vadehavet. Ho ligger i et fladt landskab, hvor ændringer kan ses på lang afstand. Derfor har det betydning, at nye bebyggelser indpasses i de rigtige proportioner og materialer. Den oprindelige vejstruktur har høj bevaringsværdi og giver flere smukke oplevelser, når man færdes rundt i byen. Byen er følsom over for væsentlige ændringer i beplantningerne. Det

I forbindelse med udstykningen omkring 1800 blev marskengene opdelt i utallige smalle parceller, som sikrede gårdejerne så langt væk som fra Vejers adgang til hø fra marsken. Kulturmiljøet har lokal betydning. <i>(Kilde: Arbejdsrapport. Vadehavet Kulturarvsatlas. Oversigt over kortlægningsemner. August 2006)</i>	er vigtigt at fastholde de store træer, men også de gamle læhegn som der flere steder er rester af. Tofterne mellem de gamle gårde har høj bevaringsværdi, disse er særlig sårbare, såfremt der kommer nye bebyggelser eller beplantninger. Ho er omfattet af en bevarende lokalplan, som sikrer husenes fortsatte autenticitet. De gamle marker vest for landsbyen er følsomme over for bebyggelser, herunder sommerhuse, eller skovbeplantninger.
--	---

5.2 Ho og Bordrup	
Bevaringsværdier Ho og Bordrup ligger i den nordligste del af Vadehavet på vestsiden af Ho Bugt. Marskarealerne mod øst mellem landsbyerne og bugten anvendes primært til græsning af kreaturer, og sandsletten vest for Ho bruges også til landbrug. Bordrup, der nu er eksproprieret, lå omkranset mod nord, vest og syd af Bordrup Klitplantage, hvor egnens ældste klitbeplantning blev foretaget i 1853. Mod nord afgrænses Ho af Oksby Klitplantage og mod syd af Ho Klitplantage, hvis sydlige grænse går, hvor fiskerlejet Sønderside lå, før Skallingen blev dannet. Ho lå engang centralt med kort afstand til både Ho Bugt og Vesterhavet. Ho ligger på overgangen mellem klit- og marsklandskabet, og Bordrup lå på kanten mellem marsk og ager. Fra 1500-tallet, og indtil plantagerne blev plantet i sidste halvdel af 1800-tallet, var sandsletten plaget af sandflugt fra vest. Marskens græs, og senere også græsningsmulighederne på Skallingen samt den lette adgang til bugten og havet, gav dog befolkningen et rimeligt indkomstgrundlag. De fleste gårde er to- eller trelængede, hvoraf en del har stadig deres stråtag. Mange fremtræder i dag som pudsede, men bl.a. præstegårdens	Afgrænsning Områderne omkring Ho og Bordrup bestående af landsbyer og bebyggelser langs Ho Bugt og Varde Å vest for Varde. Mål/Sårbarhed Den meget karakteristiske bebyggelsesstruktur bør bevares. Områderne er meget sårbare over for ny bebyggelse, anlæg, tilplantning mv., der kan sløre den klare grænse mellem engene og bebyggelsen på højderyggene eller visuelt opdele de store sammenhængende engstrøg. Man bør specielt undgå bebyggelse og beplantning, der kan hindre det frie udsyn til og fra kirkerne, men også de åbne kig mellem bebyggelsesklyngerne ud over marskengene, Ho bugt og Varde Ådal bør bevares. Derudover kan områderne være truet af yderligere nedlæggelse af landbrugsbedrifter, ændrede driftsformer i marskengene og afvanding, der kan sløre inddelingen og dermed tidligere tiders udviklede ejendomsforhold. <i>(Kilde: Arbejdsrapport. Vadehavet Kulturarvsatlas. Oversigt over kortlægningsemner. August 2006, Ribe Amts Regionplan 2016)</i>

stuehus står stadig i egnens karakteristiske røde sten.	
---	--